

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/503/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210653
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5612210653.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĽ, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody v sume 125 eur a nemajetkovej ujmy v sume 313,48 eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 8C/216/2012-55 zo dňa 17. októbra 2013, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom č. k. 8C/216/2012-55 zo dňa 17.10. 2013 žalobu v celom rozsahu zamietol. Žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania.

Konštatoval, že žalobca sa žalobou doručenu súdu dňa 27.09.2012 domáhal, aby súd medzitýmnym rozsudkom rozhodol o základe veci tak, že žalovaný je zodpovedný za škodu, ktorá žalobcovi vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, pretože nerozhodol v zákonom stanovenej lehote o žiadosti súdneho exekútora v exekučnej veci sp. zn. EX 15543/2010 o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku povinnou E. O., nar. XX.XX.XXXX vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 5580907.

Na pojednávaní dňa 17.10.2013 sa nezúčastnil ani jeden z riadne a včas predvolaných účastníkov. Súd po zistení, že sú splnené podmienky pre vykonanie pojednávania, vec prejednal v neprítomnosti účastníkov konania, prihliadajúc na obsah spisu a doteraz vykonané dôkazy s poukazom na § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“). Žalobca elektronickým podaním zo 14.10.2013 doručeným súdu 17.10.2013 navrhol prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. d/ a 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti žalobcu podanej pre porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu, osobitne na zákonného sudcu a na spravodlivý súdny proces uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5NcC/74/2013. Tento návrh žalobcu bol zamietnutý uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo 17.10.2013, sp. zn. 8C/216/2012, vyhláseným na pojednávaní dňa 17.10.2013. Vzhľadom na obsah meritórneho posúdenia veci a zamietnutie nedôvodnej žaloby vo veci samej bolo nehospodárnym odkladať rozhodnutie vo veci samej na dobu po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o neprerušení konania. Neúčelným a nehospodárnym bolo rozhodovať v zmysle procesného návrhu žalobcu medzitýmnym rozsudkom o základe prejednávanéj veci a prenechať rozhodnutie o výške žalovaného nároku ďalšiemu rozsudku. Navyše sa žalobca domáha, aby súd medzitýmnym rozsudkom určil, že žalovaný je zodpovedný za

škodu vzniknutú žalobcovi tým, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia, ale v žalobe samotnej tvrdí, že exekučný súd o tejto žiadosti rozhodol oneskorene jej zamietnutím. Ak by aj žaloba čo do základu bola dôvodná, rozhodnutie o výške plnenia by nevyžadovalo rozsiahle dokazovanie. Podľa súdu ako právny základ žalovaného nároku žalobca uvádza nesprávny úradný postup Okresného súdu Liptovský Mikuláš pri vydávaní poverenia v exekučnej veci vedenej súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 15543/2010, ktorý spočíva v rozhodnutí o žiadosti o udelenie poverenia jej zamietnutím po uplynutí zákonnej lehoty.

Z exekučného spisu mal súd preukázané, že dňa 09.12.2010 bola súdu doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Ako exekučný titul je označený rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s., IČO: 35 922 761 Bratislava z 19.08.2010 sp. zn. SR 14622/09 vykonateľný dňa 30.09. 2010. Súd požiadal rozhodcovský orgán výzvou zo dňa 20.12.2010 o predloženie rozhodcovského spisu a doručeníek preukazujúcich doručenie rozhodcovského rozsudku zo dňa 19.08.2010 povinnej, keďže išlo o spotrebiteľský právny vzťah. Túto povinnosť rozhodcovský súd splnil 17.01.2011 a okresný súd dňa 28.02.2011 vydal uznesenie č. k. 6Er/1392/2010-17 právoplatné dňa 17.08.2011, ktorým žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol pre neexistenciu vykonateľného exekučného titulu (rozsudok rozhodcovského súdu trpel vadou formálnej vykonateľnosti založenej porušením zákonného postupu pri doručovaní exekučného titulu). Nie je preukázané tvrdenie žalobcu o bezdôvodnej nečinnosti súdu. Pri vydávaní poverenia súd postupoval so všetkou opatnosťou, preto si zabezpečil spis rozhodcovského súdu. Po preskúmaní všetkých náležitostí, čo je postup v súlade s ustanoveniami Exekučného poriadku, konštantnou judikatúrou slovenských súdov, ale aj s rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci Asturcom C-40/08, ktorý je pre SR prameňom práva, žiadosť o udelenie poverenia zamietol. Žalobca nielenže nepreukázal existenciu prietahov v súdnom konaní ani nečinnosť súdu zákonom vyžadovaným rozhodnutím štátneho orgánu alebo súdu (porušenie právnej povinnosti), ale nepreukázal ani existenciu ďalších podmienok zodpovednostného právneho vzťahu - vznik škody (už aj vzhľadom na neexistenciu protiprávneho konania) ani kauzálny nexus medzi škodou, ktorá mala vzniknúť a zavineným protiprávnym konaním. Žalobca rovnako nepreukázal výšku tvrdenej majetkovej škody 125 eur, či už ide o skutočnú škodu alebo o ušlý zisk (čo nie je zo žaloby zrejme). Nepreukázal vynaloženie čiastky 70 eur na správu a údržbu vymáhanej pohľadávky ani netvrdil, za ktoré obdobie mali tieto náklady vzniknúť, či ide o odmenu za pracovné výkony zamestnanca, kedy a v akom rozsahu bola dojednaná a kedy bola žalobcom uhradená. Žalobca nepreukázal, za aké obdobie a kedy vznikli náklady na udržiavanie a správu informačného systému vyčíslené sumou 40 eur a na administratívne spracovanie, poštovné, telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním, kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15 eur. V pripojenom exekučnom spise okresného súdu sp. zn. 6Er/1392/2010 sa nenachádza dôkaz preukazujúci, že žalobca urgoval alebo kontroloval stav konania na exekučnom súde, či už sám alebo prostredníctvom súdneho exekútora. Aj keď žalobca tvrdí, že súdu adresoval niekoľké písomné podania smerujúce k získaniu informácií o stave exekučného konania, resp. sťažnosť, neoznačil ich spisovou značkou, nepripojil ich ako dôkaz k žalobe, takže nie je možné zistiť, či vôbec boli podané a či sa týkajú exekučného konania sp. zn. 6Er/1392/2010. Odôvodnenie požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobcom je len hypotetické. Žalobca nepreukázal, že došlo k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a insolvencii povinného. Ak konaním súdu malo dôjsť u členov riadiacich orgánov žalobcu, resp. majiteľov právnickej osoby k pocitu frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty, nedôvery v právo a v rovnosť spoločnosti, ako fyzické osoby sa môžu domáhať ochrany svojich práv zákonom predpísaným spôsobom. Žalobca netvrdil konkrétne, kedy a ktoré jeho plánované podnikateľské aktivity a už vytvorené podnikateľské plány zanikli ani tento zánik nepreukázal. Žalobca tiež netvrdil a nepreukázal, že došlo k strate zisku z realizovaného obchodu a hospodárskej strate na žalobcu (napr. predložením výpisov z účtovnej evidencie po tom, čo by žalobca musel tvrdiť konkrétnu výšku tejto straty a obdobie jej vzniku - aj keď môže ísť o skutočnosť tvoriace predmet žalobcovho obchodného tajomstva, potom záleží od žalobcu, či ich bude naďalej tajiť a vystavuje sa riziku neunesenia dôkazného bremena v konaní o náhradu škody alebo ich zverejná a splní dôkaznú povinnosť). Napokon žalobca konkrétne netvrdil a nepreukázal ani ovplyvnenie jeho ďalších podnikateľských postupov a jeho neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí. Vzhľadom na nedostatok skutkových tvrdení súd nemohol posúdiť oprávnenosť žalovaným vnesenej námietky premlčania. Rozhodnutie o náhrade trov konania je založené na § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O. s. p. V konaní úspešný žalovaný v zákonnej lehote nevyčísľil trov konania, náhradu ktorých si uplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu.

V odvolaní vytykal súdu, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, - rozhodoval vylúčený sudca, - súd I. stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, - neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, - dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, - doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy ktoré doteraz neboli uplatnené, - rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Pokiaľ súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného (správne malo byť uvedené žalobcu - poznámka odvolacieho súdu) a jeho splnomocneného zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p., pretože sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil, tento uviedol, že podal elektronicky na uverejnenú e-mailovú adresu návrh na zrušenie pojednávania. V tejto žiadosti poukázal na skutočnosť, že súdu boli v žalobe oznámené skutočnosti, pre ktoré sú všetci sudcovia daného okresného súdu vylúčení z prejednávania a rozhodovania vo veci. Na základe týchto skutočností mal súd postupovať podľa ust. § 15 O. s. p. a predložiť vec na rozhodnutie predsedovi súdu, a ten vzhľadom na ust. § 12 O. s. p. mal predložiť vec na rozhodnutie o jej pridelení inému súdu. Žalobcovi však nebolo vôbec predložené rozhodnutie o vylúčení, resp. nevylúčení sudcov okresného súdu. V prípade vylúčenia sudcov je zrejmé, že o veci rozhodoval nezákonný sudca. V prípade nevylúčenia sudcov, by sa bol bránil ochrany svojich práv na prejednanie veci pred zákonným sudcom sťažnosťou na ústavnom súde. Bez vydania akéhokoľvek rozhodnutia, bola však možnosť obrany voči prejednaniu veci pred zákonným sudcom odňatá a celkom zmarená. Aj táto okolnosť svedčí o tom, že jeho tvrdenia o vylúčení sudcov súdu, ktorý spôsobil mu škodu, ktorej náhrady sa domáha v tomto konaní sú relevantné a opodstatnené a všetci sudcovia tohto súdu majú byť z konania a rozhodovania vylúčení. Podľa žalobcu teda riadne a včas požiadaval o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej žalobca uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; - navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Ďalej žalobca vytykal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Tiež to, že nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napr. žalobca uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Je nepochybné, že ním tvrdený nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný. Súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prietahy v konaní a nerozhodol o jeho návrhu v zákonnej lehote. Ako je zrejmé, nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach, nie len v jednej z nich. Konajúci súd sa musí preto vysporiadať so všetkými vytykanými zložkami nesprávneho úradného postupu. V napadnutom

rozhodnutí tomu tak nie je, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov. Záver súdu, že exekučný súd konal priebežne, a bez zbytočných prietahov z vykonaného dokazovania nevyplýva, práve naopak, prietahy sú z vykonaného dokazovania zrejmé.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V súvislosti so žalobcom namietanou otázkou neustrannosti a zákonnosti sudcu odvolací súd poukazuje na to, že procesným prostriedkom k dosiahnutiu nápravy, pokiaľ sa účastník konania domnieva, že sudca, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie, má pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom, je podanie námietky zaujatosti. Z obsahu spisu vyplýva, že vzhľadom na oznámenie žalobcu v žalobe, súd ho vyzval, aby oznámil, či mienil vzniesť námietku zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Liptovský Mikuláš podľa § 15a a nasl. O. s. p. alebo podať návrh na prikázanie veci z dôvodu vhodnosti inému súdu podľa § 12 ods. 2 O. s. p. Žalobca, kvalifikovane zastúpený advokátom, na výzvu súdu oznámil, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. nepodal (č. I. 8 spisu). Napriek tomu okresný súd podľa § 16 O. s. p. predložil vec Krajskému súdu v Žiline ako súdu nadriadenému na rozhodnutie, a to na základe oznámenia sudcov okresného súdu s poukazom na skutočnosti oznámené žalobcom v žalobe. Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 5NcC/74/2013-17 zo dňa 28.02.2013 rozhodol, že zákonná sudkyňa JUDr. Jana Halušková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na súde pod sp. zn. 8C/216/2012. Uznesenie krajského súdu bolo splnomocnenému zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 09.10.2013 (č.l. 21 p.v. spisu). V dôsledku podaného dovolania zo strany žalobcu odvolací súd uznesením sp. zn. 7 Cdo 254/2014-94 zo dňa 15.04.2015 dovolacie konanie zastavil. Uznesenie bolo doručené splnomocnenému zástupcovi žalobcu dňa 02. 07. 2015.

Na zdôraznenie, vzhľadom na opakované námietky žalobcu, odvolací súd opätovne uvádza, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci ešte nezakladá bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho neustranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejsť a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaný je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31.05.2010). Pre účely preskúmanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za spôsobenú škodu a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikačná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu, v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupu. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky, že súd sa podľa žalobcu nedostatočne oboznámil s podmienkami za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol (v žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde) a k tvrdeniu, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, že nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie a že za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom, odvolací súd k týmto uvádza:

Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že nariadil na deň 17.10.2013 pojednávanie. Splnomocnený zástupca žalobcu prevzal predvolanie dňa 09.10.2013 (č.l. 21 p.v. spisu). Dňa 17.10.2013 o 7.46 hod. doručil žalobca zo strany splnomocneného zástupcu návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu nakoľko podal sťažnosť na ÚS SR, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na nezákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednaním veci. Vzhľadom na to navrhol konanie prerušiť do právoplatného rozhodnutia ÚS SR. Okresný súd vec prejednal na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania a splnomocneného zástupcu žalobcu. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že neakceptoval žiadosť žalobcu a jeho splnomocneného zástupcu o odročenie nariadeného pojednávania z ním uvádzaných dôvodov, vec prejednal v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. aj v neprítomnosti účastníkov prihladajúc na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. O návrhu žalobcu na prerušenie konania okresný súd rozhodol na pojednávaní. Podľa odvolacieho súdu v prejednávaní veci bol postup okresného súdu v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Navrhovateľ nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu tvoriaceho prekážku na jeho strane brániacej mu v účasti na pojednávaní (§ 119 O. s. p.), požiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu, že vo veci koná vylúčený sudca, ktorý dôvod (ako už bolo opakovane uvedené vyššie) nebol dôvodný. Za dôležitý dôvod nepovažoval ani podanie návrhu na prerušenie konania zo strany žalobcu. Žalobca a jeho splnomocnený zástupca, ktorí boli na pojednávanie včas predvolaní, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.) sa tohto nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Tým si žalobca a jeho splnomocnený zástupca sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Z rovnakého dôvodu ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku žalobcu, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení, a že nemal možnosť sa k nim vyjadriť. Za situácie, keď boli v zmysle ust. 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti žalobcu a jeho splnomocneného zástupcu, pokiaľ okresný súd na nariadenom pojednávaní dôkazy vykonal, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom. Pokiaľ ide o dokazovanie, okresný súd vykonal dokazovanie navrhnuté samotným žalobcom (č. l. 2 spisu) prečítaním listín z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 6Er/1392/10, ktoré preto slúžili ako dôkaz v danom konaní.

Podľa odvolacieho súdu pokiaľ ide o vyjadrenie žalovaného k žalobe, toto bolo doručené súdu dňa 15.10.2013. Za situácie, že pojednávanie sa malo konať dňa 17.10. 2013 nebolo v technických možnostiach okresného súdu, aby vyjadrenie žalovaného doručil žalobcovi. Aj keby nedoručenie vyjadrenia žalovaného k žalobe bolo vadou konania v zmysle ust. § 114 ods. 2 O. s. p., nejde v danom prípade o vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v prípade dostavenia sa na pojednávanie by bol žalobca v rámci pojednávania oboznámený s vyjadrením žalovaného, ktoré je zároveň rovnaké ako v mnohých ďalších obdobných veciach týchto účastníkov založených na obdobnom skutkovom základe (ako to vyplýva zo samotného vyjadrenia žalovaného), z ktorého dôvodu nie je námietka navrhovateľa o neznalosti vyjadrenia žalovaného a nemožnosti reagovať naň dôvodná. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zároveň zrejmé, že okresný súd svoje rozhodnutie založil predovšetkým na skutočnostiach zistených z exekučného spisu, ktorý oboznámil v rámci dokazovania a na právnych

záveroch o nenaplnení podmienok pre vznik nároku žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že dokazovanie v danej veci bolo okresným súdom vykonané náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania. Okresný súd umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv, a preto jeho postupom nedošlo k odňatiu práva žalobcu konať pred súdom.

Preskúmaním meritórneho rozhodnutia dospel odvolací súd tiež k záveru, že okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie a so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie i náležite odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V odôvodnení preskúmaného rozsudku sa okresný súd riadne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné. Okresný súd prijal správny právny záver, že k nesprávnemu úradnému postupu v danom prípade nedošlo. Podľa odvolacieho hlavne z toho dôvodu, že z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva (a to vo vzťahu ku všetkým exekučným titulom), že zákon lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie od doručenia žiadosti súdneho exekútora na jeho vydanie upravuje vo všeobecnosti pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na nález ÚS SR č. k. II. ÚS 520/2012-39 zo dňa 10.07.2013, v ktorom Ústavný súd SR výslovne konštatoval: "Z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti, alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak, zákon túto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá". V danom prípade súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol pre neexistenciu vykonateľného exekučného titulu.

Nakoľko v danom prípade nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup), ako to správne konštatoval okresný súd, nebol dôvod zaoberať sa ďalšími atribútmi, t. j. vznikom škody a príčinnou súvislosťou. Napriek tomu sa okresný súd zaoberal aj týmito ďalšími atribútmi zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a svoje rozhodnutie i v tomto smere náležite odôvodnil, majúc zato, že žalobca nepreukázal ani vznik škody a nemajetkovej ujmy, či príčinný vzťah medzi ním tvrdenou škodou a nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Odvolací súd sa s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu plne stotožňuje aj v tejto časti a v podstatných bodoch naň odkazuje.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o trovách konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním, ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.